

ΑΠΟΦΑΣΗ 386 /2025

(αριθμός έκθεσης κατάθεσης αγωγής: 695/172/2025)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τον Δικαστή [Redacted] Πρωτοδίκη, ο οποίος ορίσθηκε από την Πρόεδρο Πρωτοδικών που διευθύνει το Πρωτοδικείο Κατερίνης, και από τη Γραμματέα [Redacted]

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 6^η Νοεμβρίου 2025, για να δικάσει τη με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 695/172/2025 αγωγή, μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Στουρνάρη 35), με ΑΦΜ 096191760, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, και 2) Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «GEA – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Λάζαρου Σώχου αρ. 4), με ΑΦΜ 997495285, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, που παραστάθηκαν δια του πληρεξούσιου δικηγόρου τους [Redacted] ο οποίος κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ετερόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία [Redacted] που εδρεύει στη [Redacted] επί της οδού [Redacted] όπως εκπροσωπείται νόμιμα, που δεν παραστάθηκε κατά τη συζήτηση.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, ο πληρεξούσιος δικηγόρος των εναγόντων ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του παρόντος Δικαστηρίου και στις προτάσεις του.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από την υπ' αριθμ. 11718^H/30-4-2025 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Θεσσαλονίκης με έδρα το Πρωτοδικείο Κατερίνης αποδεικνύεται ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση αγωγής με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στην εναγομένη (άρθρα 122 παρ. 1, 123, 124, 126, 129 και 591 παρ. 1 ΚΠολΔ). Κατά την ανωτέρω δικάσιμο, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του πινακίου, η εναγομένη δεν εμφανίστηκε και δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο και, συνεπώς, πρέπει να δικαστεί ερήμην (άρθρα 271 παρ.2 και 591 παρ. 1 ΚΠολΔ).

Ο ν. 2121/1993, όπως ισχύει και μετά την τροποποίηση των διατάξεών του από τις διατάξεις του ν. 4481/2017 (ΦΕΚ Α' 100/20-7- 2017), προστατεύει τις βασικές κατηγορίες δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, αναγνωρίζοντας στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς, σε κάποιες περιπτώσεις, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις των εισφορών τους και σε άλλες περιπτώσεις ένα απλά ενοχικό δικαίωμα. Ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι, κατά την ενδεικτική απαρίθμηση διάφορων κατηγοριών στο άρθρο 46 παρ. 1 του παραπάνω νόμου, η οποία διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά τη θέσπιση του ν. 4481/2017, τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιοδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, όπως οι ηθοποιοί, οι μουσικοί, οι τραγουδιστές κ.λ.π., ενώ παραγωγοί υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας είναι, κατά το άρθρο 47 παρ. 2 του ίδιου νόμου, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο με πρωτοβουλία και ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο ή εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του ν. 2121/1993 καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία από την

άποψη ότι πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (άρθρο 49 παρ. 1 και 3 ν. 2121/1993). Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά (άρθρο 49 παρ. 2 ν. 2121/1993) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες, διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 3 του ν. 4481/2017 ως «οργανισμός συλλογικής διαχείρισης» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται από το νόμο ή μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας, για τη διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων εξ ονόματος περισσότερων του ενός δικαιούχων, για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του, και ο οποίος πληροί ένα από ή αμφότερα τα ακόλουθα κριτήρια: αα) ανήκει στα μέλη του ή ελέγχεται από αυτά, ββ) έχει οργανωθεί σε μη κερδοσκοπική βάση, ενώ «οργανισμός συλλογικής προστασίας» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας για την προστασία δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων για λογαριασμό περισσότερων του ενός δικαιούχων και για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του. Ως «χρήστης», σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη, νοείται κάθε πρόσωπο ή οντότητα που εκτελεί πράξεις που υπόκεινται στην άδεια των δικαιούχων, στην αμοιβή των δικαιούχων ή στην καταβολή αποζημίωσης στους δικαιούχους και το οποίο δεν ενεργεί υπό την ιδιότητα του καταναλωτή. Επίσης, το άρθρο 5 παρ. 1 και 2 του ν. 4481/2017 ορίζει ότι: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού μπορούν να συνιστούν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης στον οποίο αναθέτουν κατ' αποκλειστικότητα την εξουσία, ιδίως, να διαπραγματεύεται, να χορηγεί άδειες, να συμφωνεί το ύψος των αμοιβών, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη

ενέργεια, να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες και να τη διανέμει στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, 2. Για τη χορήγηση της άδειας λειτουργίας στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, καθώς και για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση, εφαρμόζονται οι διατάξεις του παρόντος νόμου για τη συλλογική διαχείριση». Επιπλέον, κατά το άρθρο 7 παρ. 1 και 2 του ν. 4481/2017, «οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας των δικαιωμάτων επί όλων των έργων ή των αντικειμένων προστασίας ή όλων των δικαιούχων για τα οποία ή για τους οποίους δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας. Εφόσον οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού ασκεί δικαιώματα ή αξιώσεις στο πλαίσιο του ν. 2121/1993, τα οποία υπόκεινται σε υποχρεωτική συλλογική διαχείριση, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Εάν στην περίπτωση του προηγούμενου εδαφίου, υφίστανται περισσότεροι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για μία συγκεκριμένη κατηγορία δικαιούχων, το τεκμήριο ισχύει, εφόσον τα δικαιώματα ασκούνται από κοινού από όλους τους αρμόδιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης σύμφωνα με τις ειδικότερες διατάξεις του ν. 2121/1993. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας μπορούν να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα, εάν η αρμοδιότητα τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της σχετικής εξουσίας, ή σε πληρεξουσιότητα, ή σε οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Επίσης, νομιμοποιούνται να ασκούν όλα τα δικαιώματα που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς από τον δικαιούχο ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή από οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. 2. Για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δικαιούχων που εκπροσωπούνται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή από οργανισμό συλλογικής προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια ή χωρίς την καταβολή εύλογης αμοιβής και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών». Σύμφωνα με τα παραπάνω και ειδικότερα,

από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρου 7 του ν. 4481/2017, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και του άρθρου 5 παρ. 2 του ν. 2054/1992, προκύπτει, ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ. 2 του ν. 2054/1992) «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν την διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί, αντίστοιχοι, δικαιούχοι, για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα με τη παράγραφο 2 του άρθρου 3 του ν. 2121/1993 «δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τη διάταξη αυτή σαφώς προκύπτει ότι, ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση, ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήσης αυτή αμοιβής. Από την ως άνω διάταξη (άρθρ. 3 παρ. 2) καθίστανται σαφές ότι βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης, ή παρουσίασης είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού»-καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας· και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της άνω διατάξεως, είναι προφανές ότι, το κρίσιμο στοιχείο, σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια. Απαιτείται, δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε «αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις

μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτελέσεως» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ.2 Ν.2121/93. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει, όχι μόνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το Ν. 2121/93, όπου ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα, οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία, αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς, όταν ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη (π.χ. κεραίας), τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτές, γίνεται μεσάζων ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους πλην του ίδιου, και συγκεκριμένα από πρόσωπα με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό στο οποίο δεν είχε απόβλεψε ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή συνιστά πλέον δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτήν (δημόσια εκτέλεση) να απαιτείται άδεια του δημιουργού και δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά μέσω κεντρικής κεραίας που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα

χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής (βλ. ΑΠ 649/2013 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 651/2013 ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, το άρθρο 22 παρ. 1-7 του ν. 4481/2017 προβλέπει τα εξής: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι χρήστες διεξάγουν διαπραγματεύσεις για τη χορήγηση αδειών χρήσης των δικαιωμάτων με καλή πίστη και στο πλαίσιο αυτό ανταλλάσσουν κάθε αναγκαία πληροφορία. 2. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, προκειμένου οι χρήστες να έχουν την ευχέρεια της χρήσης των έργων του ρεπερτορίου τους, αξιώνουν από αυτούς ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32 του ν. 2121/1993. 3. Οι όροι χορήγησης αδειών χρήσης βασίζονται σε αντικειμενικά κριτήρια που δεν εισάγουν διακρίσεις. Κατά τη χορήγηση αδειών χρήσης δικαιωμάτων που αφορούν σε επιγραμμικές υπηρεσίες οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δεν υποχρεούνται να χρησιμοποιούν ως προηγούμενο τους όρους χορήγησης αδειών χρήσης που έχουν συμφωνηθεί με έναν χρήστη, όταν ο χρήστης αυτός παρέχει ένα νέο είδος επιγραμμικής υπηρεσίας, το οποίο είναι διαθέσιμο στο κοινό της ΕΕ για λιγότερο από τρία (3) έτη. 4. Για τη χορήγηση άδειας οι χρήστες υποβάλλουν σχετικό αίτημα στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, αναφέροντας μεταξύ άλλων τις πληροφορίες που είναι απαραίτητες για τον σκοπό αυτόν. Μετά τη λήψη όλων των σχετικών πληροφοριών ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση, χορηγεί την άδεια, εκτός εάν συντρέχει λόγος άρνησης, τον οποίο γνωστοποιεί με ειδική αιτιολογία εγγράφως στον χρήστη και κοινοποιεί στον ΟΠΕ 5. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν τη δυνατότητα στους χρήστες να επικοινωνούν με αυτούς με ηλεκτρονικά μέσα, συμπεριλαμβανομένης της δυνατότητας να υποβάλλουν αναφορές σε σχέση με τη χρήση άδειας. 6. Σε περίπτωση μη καταβολής αμοιβής για τη λήψη άδειας ή διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής που αξιώνει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο χρήστης οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης το αιτούμενο ποσό αμοιβής ή εκείνο που θα έχει ορίσει και επιδικάσει προσωρινά το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατόπιν αίτησης είτε του χρήστη είτε του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις ή ως εύλογο, αν δεν υπάρχουν

παρόμοιες περιπτώσεις. Μετά από αγωγή που ασκεί ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ή ο χρήστης, το αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ, προσδιορίζει οριστικά την αμοιβή και το ύψος αυτής και την επιδικάζει. 7. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ χρήστη και οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, το Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθορίζει αυτά προσωρινά, μετά από αίτηση του χρήστη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, και επιδικάζει προσωρινά μέχρι το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που καθόρισε. Για τον οριστικό προσδιορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της εφαρμόζεται το τελευταίο εδάφιο της παρ. 6». Ακολούθως, με το άρθρο 54 παρ. 6 του ν. 4481/2017 καταργήθηκαν οι διατάξεις του τέταρτου και πέμπτου εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, με τις οποίες προβλέπονταν, ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονταν από το καθ' ύλην αρμόδιο Δικαστήριο, σύμφωνα με τις γενικές διατάξεις των άρθρων 12 επ. ΚΠολΔ κατά την τακτική διαδικασία. Επίσης, με την επιφύλαξη της παραγράφου 12 του άρθρου 53 και της παραγράφου 15 του ανωτέρω άρθρου, καταργούνται τα άρθρα 54 έως 58 του ν. 2121/1993 και η παρ. 3 του άρθρου 72 του ν. 2121/1993. Συνακόλουθα, μετά την κατάργηση του τέταρτου και του πέμπτου εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και την αποσπασματική υπαγωγή του περιεχομένου τους στο άρθρο 22 παρ. 7 του ν. 4481/2017 με τίτλο «Άδειες χρήσης, καθορισμός ύψους αμοιβής και εύλογης αμοιβής» όλες οι προεκτεθείσες διαφορές, στα πλαίσια του οριστικού προσδιορισμού της αμοιβής και του ύψους της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, δικάζονται από το, κατά το άρθρο 22 παρ. 7 του ν. 4481/2017, αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ, η οποία διαγράφει καθαρά το δικονομικό πλαίσιο στο οποίο θα κινηθεί ο δικαστικός αγώνας χωρίς να προβλέπεται στη διάταξη αυτή, διάσπαση της αρμοδιότητας του και διαχωρισμό αντικειμένων της δίκης του άρθρου 49 παρ. 1 ν. 2121/1993 με βάση περισσότερα συστήματα οριοθέτησης και κριτήρια προσδιορισμού και τον δικονομικό διαχωρισμό κοινών κατ' ουσίαν συμφερόντων του δικαιούχου. Περαιτέρω,

από τη γραμματική και συστηματική ερμηνεία του άρθρου 22 παρ. 1 ν. 4481/2017, δεν ιδρύεται υποχρέωση διαπραγματεύσεως του ύψους της εύλογης αμοιβής των παρ. 1 και 5 του άρθρου 49 ν. 2121/1993. Η παρ. 7 του άρθρου 22 ν. 4481/2017, αντιπαραβαλλόμενη προς την παρ. 6, δεν εντάσσεται στο σύστημα της αναγκαστικής σύμβασης, διότι ο χρήστης έχει ήδη λόγω της νόμιμης άδειας, την ευχέρεια χρήσης του προστατευομένου αντικειμένου. Η διαφωνία τελεί υπό διαφορετικές προϋποθέσεις, αναλόγως αν πρόκειται για συμβατική ή νόμιμη άδεια. Στην πρώτη περίπτωση, πρέπει να είναι απόρροια άκαρπων διαπραγματεύσεων, ενώ στη δεύτερη, απλώς, της άρνησης του χρήστη να καταβάλλει στον Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης, την καθορισθείσα από αυτόν εύλογη αμοιβή. Σύμφωνα δε με το άρθρο 22 παρ. 6 εδαφ. β' του ν. 4481/2017, η αγωγή καθορισμού της οριστικής αμοιβής για την άσκηση αποκλειστικών εξουσιών, εκδικάζεται κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ (άρθρ. 614 - 622). Όμοια ισχύουν και για εκείνον της εύλογης αμοιβής, όπως ρητά προβλέπει το άρθρο 22 παρ. 7 εδαφ. β' του ν. 2121/1993. Κατά τα λοιπά, η νομοθετική επιλογή διασπά την τηρούμενη διαδικασία για τις διαφορές που απορρέουν από το νόμο 2121/1993, ενώ όλες οι υπόλοιπες διαφορές συνεχίζουν να εκδικάζονται κατά την τακτική διαδικασία, οι περί καθορισμού δε της οριστικής αμοιβής εκδικάζονται κατ' εκείνη των περιουσιακών διαφορών. Έτσι, κατά την ως άνω διαδικασία δεν εκδικάζεται κάθε διαφορά που αφορά στην αμοιβή για τις αποκλειστικές εξουσίες και τις νόμιμες άδειες, αλλά μόνο οι του δικαστικού καθορισμού τους. Αν αντιθέτως, οι αμοιβές καθορίζονται συμβατικά και δεν καταβάλλονται, η σχετική αγωγή εκδικάζεται κατά την τακτική διαδικασία σύμφωνα με το ν. 4481/2017. Πλέον δε, κατά το εδαφ. β των παρ. 6 και 7 του άρθρου 22 ν. 4481/2017, καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής είναι το Μονομελές Πρωτοδικείο, πρόκειται δηλαδή περί εξαιρετικής κατά την έννοια του άρθρου 17 ΚΠολΔ, αρμοδιότητας των Μονομελών Πρωτοδικείων, ιδρυόμενης σε βάρος των Πολυμελών Πρωτοδικείων. Η διαφωνία μεταξύ Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης και χρήστη, ως προς το ύψος της αμοιβής ή και τους όρους πληρωμής της, συνιστά διαδικαστική προϋπόθεση της προσφυγής στον δικαστικό καθορισμό της αμοιβής. Δεδομένου δε, ότι η αξίωση γεννάται αυτοδικαίως από και με την άσκηση της προνομιακής χρήσης, η διαφωνία δεν είναι στοιχείο του

πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου (άρθρ. 49 παρ. 1 και 5 ν. 2121/1993). Αντιθέτως, αφορά στο έννομο συμφέρον των αιτούντων-εναγόντων. Περαιτέρω, ο Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δεν υπέχει κατά νόμο υποχρέωση διαπραγμάτευσης με τον χρήστη ως προς το ύψος της αμοιβής, συμφυώς και ως προς τους όρους πληρωμής, αλλά καθορίζει ο Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης τα ανωτέρω μονομερώς, δυνάμει διαπλαστικού δικαιώματος (άρθρ. 379 αναλόγως). Επομένως, σε αντίθεση με όσα ισχύουν σχετικά με τη διαφωνία της παρ.6, αυτή της παρ. 7 άρθρ. 22 του ν. 4481/2017, δεν προϋποθέτει την προηγούμενη διενέργεια άκαρπων διαπραγματεύσεων και το διαπλαστικό δικαίωμα του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης ασκείται και με την αίτηση-αγωγή δικαστικού καθορισμού. Κατά το γράμμα δε της διάταξης, η διαφωνία δύναται, υπαλλακτικώς, να άπτεται είτε του ύψους της αμοιβής, είτε των όρων πληρωμής, πχ αν θα καταβάλλεται εφάπαξ ή τμηματικώς. Περίπτωση διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής υπάρχει και όταν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι δεν οφείλει αμοιβή, διότι η χρήση καταλαμβάνεται από εξαίρεση ή περιορισμό. Κατά τα λοιπά, στο δικόγραφο της αίτησης ή αγωγής του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης πρέπει να αναφέρεται ότι ασκήθηκε το διαπλαστικό δικαίωμα, ότι ο χρήστης διαφωνεί με την καθορισθείσα αμοιβή ή και τους όρους πληρωμής, καθώς και ότι αυτοί είναι εύλογοι (βλ. ΜΕφίωαν 106/2024 ΝΟΜΟΣ, ΜΕφίωαν 56/2022 ΝΟΜΟΣ, ΜΕφΠειρ 351/2021 ΝΟΜΟΣ).

Με την υπό κρίση αγωγή, οι ενάγοντες εκθέτουν ότι ο πρώτος εξ αυτών αποτελεί οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων ηθοποιών, με τη μορφή του αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, και η δεύτερη εξ αυτών αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης του συγγενικού δικαιώματος του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, με τη μορφή της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας, εκπροσωπούν δε τους Έλληνες ηθοποιούς (πρώτος των εναγόντων) και τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, τους τραγουδιστές - ερμηνευτές και τους μουσικούς (δεύτερη των εναγόντων), έχοντας ως μέλη τους δημιουργούς και επαγγελματίες, καθώς και τα συναφή (ως προς την εταιρική τους δραστηριότητα) νομικά πρόσωπα, που αναφέρονται αναλυτικά στο δικόγραφο της αγωγής. Ότι, υπό την ιδιότητά τους αυτή και έχοντας την προβλεπόμενη από το νόμο αποκλειστική αρμοδιότητα και υποχρέωση, μεταξύ άλλων, της είσπραξης, της δικαστικής διεκδίκησης και

της διανομής της από το νόμο προβλεπόμενης εύλογης αμοιβής των μελών τους, καθώς και των αλλοδαπών καλλιτεχνών, δυνάμει συμβάσεων αμοιβαιότητας που έχουν καταρτίσει με τους αναφερόμενους στην αγωγή αλλοδαπούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο κατά τα προβλεπόμενα στις οικείες διατάξεις, το οποίο νομίμως δημοσίευσαν και, επιπλέον, γνωστοποίησαν στις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις που προβαίνουν σε δημόσια παρουσίαση των έργων τους, μέσω εγκαταστημένων στα ξενοδοχεία τους τηλεοράσεων, καλώντας αυτούς σε σύναψη σχετικής συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Περαιτέρω, ισχυρίζονται ότι η εναγομένη, που διατηρεί και εκμεταλλεύεται το ξενοδοχείο με την επωνυμία

που βρίσκεται στον το οποίο ανήκει στην κατηγορία τριών (3) αστέρων, λειτουργεί καθ' όλη τη διάρκεια του έτους (ήτοι 365 ημέρες ετησίως) και διαθέτει δεκαοκτώ (18) δωμάτια, προβαίνει καθημερινά και σε εικοσιτετράωρη βάση μέσω των εγκατεστημένων συσκευών τηλεόρασης στα δωμάτια του ξενοδοχείου σε δημόσια εκτέλεση των δειγματοληπτικά αναφερόμενων στην αγωγή έργων των μελών που οι ενάγοντες οργανισμοί εκπροσωπούν, σε αόριστο αριθμό προσώπων - πελατών, ενώ δεν προσχώρησε στη συμφωνία - μνημόνιο που καταρτίστηκε μεταξύ των εναγόντων και του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος, με αντικείμενο τον καθορισμό και την καταβολή της προαναφερόμενης εύλογης αμοιβής από τις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις για την ανωτέρω αιτία. Ότι η εναγομένη αρνείται να προβεί σε οποιαδήποτε διαπραγμάτευση και καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που δικαιούνται τα μέλη τους βάσει του ως άνω δημοσιευμένου αμοιβολογίου, το οποίο προβλέπει ημερήσια αμοιβή 0,10 ευρώ ανά δωμάτιο για τα ξενοδοχεία κατηγορίας τριών (3) αστέρων, καθώς και ότι οι ίδιοι (οι ενάγοντες) άσκησαν σε βάρος της εναγομένης τη με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 715/228/2024 αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, ζητώντας τον προσωρινό καθορισμό της εύλογης αμοιβής για την ως άνω αιτία, επί της οποίας εκδόθηκε η με αριθμό 442/2024 απόφαση αυτού του Δικαστηρίου. Με βάση αυτό το ιστορικό, ζητούν α) να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που δικαιούνται τα μέλη τους για τα έτη 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022 και 2023 (χρονικό

διάστημα από 1-1-2016 έως 31-12-2023) στο ποσό των 0,10 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως και 36,50 ευρώ ανά δωμάτιο κατ' έτος (ειδικά δε για το έτος 2020 στο ποσό των 29,60 ευρώ, λόγω λειτουργίας του ξενοδοχείου για 296 ημέρες), β) να καθορισθεί το ύψος της ανωτέρω αμοιβής για τα δεκαοκτώ (18) δωμάτια του ξενοδοχείου της εναγομένης στο ποσό των 657 ευρώ για έκαστο έτος (ειδικά δε για το έτος 2020 στο ποσό των 532,80 ευρώ, λόγω λειτουργίας του ξενοδοχείου για 296 ημέρες), ήτοι συνολικά σε 5.131,80 ευρώ, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., επιμεριζόμενου του ποσού αυτού σε ποσοστό 50% υπέρ του πρώτου των εναγόντων και σε ποσοστό 50% υπέρ της δεύτερης των εναγόντων, γ) να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους καταβάλει το ως άνω ποσό, κατά την προαναφερόμενη αναλογία, νομιμοτόκως από την αρχή κάθε επόμενου έτους (1η Ιανουάριου) σε σχέση με το έτος που αφορά έκαστη αξίωση, άλλως από την επίδοση της ως άνω αίτησης ασφαλιστικών μέτρων, άλλως από την επίδοση της υπό κρίση αγωγής, και μέχρι την πλήρη εξόφληση, δ) να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί και ε) να καταδικαστεί η εναγομένη στην πληρωμή των δικαστικών τους εξόδων.

Με αυτό το περιεχόμενο και αυτά τα αιτήματα, η υπό κρίση αγωγή παραδεκτά εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, που είναι καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιο, κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών των άρθρων 614 επ. ΚΠολΔ (άρθρα 49 παρ. 1 Ν. 2121/1993, 22 παρ. 6 και 7 του Ν. 4481/2017 και 25 παρ. 2 ΚΠολΔ). Περαιτέρω, η αγωγή είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 3, 32, 46, 47, 49 του Ν. 2121/1993, 1-7, 11, 22 και 23 του Ν. 4481/2017, 340, 345 και 346 ΑΚ, 69 παρ. 1 περ. ε', 176, 907 και 908 ΚΠολΔ, πλην α) του αιτήματος καταβολής τόκων από την αρχή κάθε επόμενου έτους (1η Ιανουάριου) σε σχέση με το έτος που αφορά έκαστη αξίωση, το οποίο είναι μη νόμιμο και, συνεπώς, απορριπτέο, καθώς δεν αναφέρεται στην αγωγή ότι έχει προηγηθεί όχληση της εναγομένης από τους ενάγοντες κατά τα ως άνω επιμέρους χρονικά διαστήματα για την καταβολή των αιτουμένων ποσών (βλ. ΜΕφίωαν 56/2022 ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΑθ 777/2018 ασφ. ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΘεσσαλ 5653/2017 ΝΟΜΟΣ), ενώ δεν αρκεί προς τούτο η γενική αναφορά στην αγωγή ότι η ενάγοντες προέβησαν σε επανειλημμένες οχλήσεις προς την εναγομένη για την καταβολή της εύλογης αμοιβής, αφού δεν προκύπτει ότι

έλαβε χώρα ακριβής, ορισμένη και σαφής κατά το περιεχόμενό της προς την εναγομένη όχληση για εκπλήρωση της ως άνω υποχρέωσης, από την οποία να προκύπτει εκτός από το χρόνο στον οποίο αναφέρεται, και το είδος αλλά και η ακριβής ποσότητα της παροχής (βλ. ΑΠ 431/2015 ΝΟΜΟΣ, ΜΕφίλων 56/2022 ΝΟΜΟΣ), και β) του αιτήματος επιδίκασης τόκων, κατά το μέρος που αφορά στον αναλογούντα στην εύλογη αμοιβή Φ.Π.Α., καθώς το συνδεδεμένο με τον αναλογούντα Φ.Π.Α. μέρος της επίδικης αξίωσης μπορεί μεν να επιδιωχθεί δικαστικά κατ' εφαρμογή του άρθρου 69 παρ.1 περ. ε' ΚΠολΔ, στην περίπτωση όμως αυτή που η πληρωμή της αμοιβής πραγματοποιείται σε εκτέλεση δικαστικής απόφασης ο παραπάνω φόρος καθίσταται απαιτητός κατά τον χρόνο είσπραξης της αμοιβής, οπότε και γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωση (βλ. ΑΠ 535/2018 ΝΟΜΟΣ) και, επομένως, μόνο έκτοτε οφείλονται νόμιμοι τόκοι υπερημερίας επί του ποσού του αναλογούντος στην επιδικασθείσα εύλογη αμοιβή Φ.Π.Α. και όχι πριν την επέλευση του εν λόγω χρονικού σημείου, ήτοι του χρόνου εξόφλησης του επιδικαζόμενου ποσού και έκδοσης της σχετικής προς τούτο απόδειξης (βλ. ΜΕφίλων 56/2022 ΝΟΜΟΣ, ΜΕφΛαμ 58/2016 ΝΟΜΟΣ), ο φόρος δε στην περίπτωση αυτή θα υπολογιστεί με βάση το ποσοστό που θα ισχύει κατά τον χρόνο της εξόφλησης (βλ. ΑΠ 535/2018 ΝΟΜΟΣ). Σημειώνεται, τέλος, ότι το παρεπόμενο αίτημα περί κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής είναι νόμιμο μόνον όσον αφορά το καταψηφιστικό αίτημα της αγωγής, δεδομένου ότι μόνο οι καταψηφιστικές αποφάσεις αποτελούν κατ' άρθρο 904 ΚΠολΔ εκτελεστό τίτλο. Επομένως, πρέπει η αγωγή να ερευνηθεί και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το καταψηφιστικό αίτημα αυτής έχει καταβληθεί το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. τα υπ' αριθμ. 093976883956 0429 0018 e-παράβολο της Γενικής Γραμματείας Πληροφοριακών Συστημάτων και την από 4-11-2025 απόδειξη ηλεκτρονικής πληρωμής του), ενώ οι ενάγοντες προσκόμισαν με τις προτάσεις τους το προβλεπόμενο από το άρθρο 3 παρ. 2 του Ν. 4640/2019 (ΦΕΚ Α' 190/30.11.2019) ενημερωτικό έγγραφο διαμεσολάβησης για τη διευθέτηση της υπό κρίση διαφοράς, για την οποία τα μέρη έχουν εξουσία διάθεσης κατά το ουσιαστικό δίκαιο.

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 271 παρ. 3 ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 591 παρ.1 ΚΠολΔ, οι ως άνω

πραγματικοί ισχυρισμοί των εναγόντων τεκμαίρονται ομολογημένοι, λόγω της ερημοδικίας της εναγομένης κατά τη συζήτηση της αγωγής, καθώς δεν αναφέρονται σε γεγονότα για τα οποία απαγορεύεται η ομολογία, ενώ δεν υπάρχει κάποια ένσταση εναντίον της εξεταζόμενη αυτεπαγγέλτως. Ωστόσο, αντικείμενο της ομολογίας αποτελούν μόνο πραγματικά γεγονότα (άρθρα 335 και 352 ΚΠολΔ) και όχι η εξειδίκευση των αόριστων νομικών εννοιών, όπως ο προσδιορισμός της προβλεπόμενης στη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, που αποτελεί αντικείμενο αποκλειστικά αξιολογικής κρίσης του δικαστηρίου, ενόψει και του γεγονότος η χρήση των έργων των μελών των εναγόντων από την εναγομένη έχει όλως δευτερεύοντα χαρακτήρα, σε σχέση με το αντικείμενο της ξενοδοχειακής της επιχείρησης, καθώς και της φύσης και των συνθηκών της από μέρους της εκμετάλλευσης των προστατευόμενων έργων, με συνέπεια να καθίσταται αδύνατη η εφαρμογή του προβλεπόμενου από τη διάταξη του άρθρου 32 παρ. 1 του Ν. 2121/1993 τρόπου υπολογισμού της εύλογης αμοιβής τους σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων που πραγματοποιούνται από τη δραστηριότητα της εναγομένης και προέρχονται από την εκμετάλλευση των εν λόγω έργων. Συνεπώς, σύμφωνα και με όσα διαλαμβάνονται στις νομικές σκέψεις που προηγήθηκαν, η αμοιβή που υποχρεούται να καταβάλει η εναγομένη πρέπει να καθοριστεί σε ορισμένο ποσό κατ' έτος, το οποίο θα πρέπει να είναι ενιαίο για τους ενάγοντες και εύλογο. Ειδικότερα, από όλα τα έγγραφα που νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν οι ενάγοντες, ορισμένα εκ των οποίων λαμβάνονται υπόψη ως δικαστικά τεκμήρια, καθώς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας, τα οποία λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδείχθηκε ότι οι ενάγοντες από κοινού κατήρτισαν ενιαίο και κοινό αμοιβολόγιο (άρθρο 23 του Ν. 4481/2017), το οποίο δημοσιεύθηκε σε πανελλήνιας κυκλοφορίας εφημερίδες και στην ιστοσελίδα του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.), ορίζοντας την ενιαία και εύλογη αμοιβή για καθένα από τα έτη 2016 έως 2023 στο ποσό των 0,10 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο για τα ξενοδοχεία της κατηγορίας τριών (3) αστέρων, στην οποία υπάγεται και το ξενοδοχείο της εναγομένης. Με βάση το αμοιβολόγιο αυτό, επιχείρησαν να διαπραγματευθούν τη σχετική αμοιβή με το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο Ελλάδος και, κατόπιν δικαστικών αγώνων, καταρτίστηκε μεταξύ

του πρώτου ενάγοντος, των μελών της δεύτερης ενάγουσας και του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος μνημόνιο - συμφωνία, με αντικείμενο τον καθορισμό και την καταβολή των ως άνω εύλογων αμοιβών, στο οποίο η εναγομένη δεν έχει προσχωρήσει. Επίσης, αποδείχθηκε ότι η τουριστική κίνηση στην Κατερίνη κατά τα έτη 2016 έως 2023 ήταν ικανοποιητική, ενώ ικανοποιητικό ήταν και το ποσοστό πληρότητας του ξενοδοχείο της εναγομένης. Συνεκτιμώντας τα ανωτέρω και, περαιτέρω, λαμβάνοντας υπόψη την αξία της συγκεκριμένης χρήσης των εν λόγω έργων στο πλαίσιο των οικονομικών συναλλαγών, τον αριθμό των δωματίων και τον σκοπό της διαμονής των πελατών στο ξενοδοχείο, τον κατά μέσο όρο χρόνο διαμονής τους στο ξενοδοχείο, τις πραγματικές δυνατότητες αυτών να παρακολουθήσουν στο δωμάτιό τους ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές, με έργα που διαχειρίζονται οι ενάγοντες, το ποσοστό τηλεθέασης των έργων αυτών, το μέγεθος του τηλεοπτικού χρόνου που αφιερώνεται στη μετάδοση αυτών των έργων, σε συνδυασμό με τις συμβατικές καθοριζόμενες τιμές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων για παρόμοιες περιπτώσεις, ήτοι το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής που καταβάλλουν ξενοδοχεία σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσης από τους πελάτες τους έργων προστατευομένων από το δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας, το ύψος της αμοιβής που καθορίστηκε με προγενέστερες δικαστικές αποφάσεις για επιχειρήσεις ανάλογης κατηγορίας και θέσεως (βλ. την προσκομιζόμενη από τους ενάγοντες νομολογία), καθώς και το αμοιβολόγιο που δημοσίευσαν οι ενάγοντες, που συνιστούν πρόσφορα συγκριτικά στοιχεία, πρέπει να καθοριστεί οριστικά το ύψος της εύλογης αμοιβής για καθένα από τα ως άνω έτη στο ποσό των 657 ευρώ (0,10 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως x 365 ημέρες = 36,50 ευρώ για κάθε δωμάτιο x 18 δωμάτια), ειδικά δε για το έτος 2020 στο ποσό των 532,80 ευρώ (0,10 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως x 296 ημέρες = 29,60 ευρώ για κάθε δωμάτιο x 18 δωμάτια), και συνολικά στο ποσό των 5.131,80 ευρώ για το επίδικο χρονικό διάστημα (1-1-2016 έως 31-12-2023), πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., υπολογιζόμενου με βάση το ποσοστό του φόρου αυτού που θα ισχύει κατά τον χρόνο καταβολής της αμοιβής και έκδοσης των οικείων παραστατικών (βλ. ΜΕφλωαν 56/2022 ΝΟΜΟΣ). Η οριστική αυτή αμοιβή κρίνεται ως εύλογη και ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη της δέουσας ισορροπίας μεταξύ του

συμφέροντος των εναγόντων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της δημόσιας εκτέλεσης των προστατευόμενων από αυτούς έργων μέσω των τηλεοράσεων που είναι εγκατεστημένες στα δωμάτια του ξενοδοχείου της εναγομένης, καθώς και του συμφέροντος της τελευταίας να μπορεί να εκμεταλλεύεται τη χρήση των ανωτέρω έργων υπό εύλογες προϋποθέσεις. Η κατανομή των ως άνω ποσών μεταξύ αφενός των ηθοποιών και αφετέρου των παραγωγών, τραγουδιστών-ερμηνευτών και μουσικών πρέπει να γίνει κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, δηλαδή κατά ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς, που εκπροσωπούνται από τον πρώτο των εναγόντων, και 50% για τους παραγωγούς, τραγουδιστές-ερμηνευτές και μουσικούς, που εκπροσωπούνται από τη δεύτερη των εναγόντων. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή η υπό κρίση αγωγή ως ουσιαστικά βάσιμη και να καθοριστεί στο προαναφερόμενο ποσό η εύλογη αμοιβή που οφείλει η εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες για την παραπάνω αιτία, επιμεριζόμενη μεταξύ των εναγόντων με τον ανωτέρω τρόπο, καθώς και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει σε αυτούς την εν λόγω αμοιβή, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της ως άνω αίτησης ασφαλιστικών μέτρων στην εναγομένη (βλ. την υπ' αριθμ. 4376^H/23-5-2024 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Θεσσαλονίκης με έδρα το Πρωτοδικείο Κατερίνης Νικολάου Κοτσή) και μέχρι την πλήρη εξόφληση, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., όπως αυτός θα ισχύει κατά τον χρόνο της καταβολής της εν λόγω αμοιβής και της έκδοσης των οικείων παραστατικών. Επίσης, πρέπει να κηρυχθεί η παρούσα απόφαση προσωρινά εκτελεστή, διότι κατά την κρίση του Δικαστηρίου συντρέχουν εξαιρετικοί προς τούτο λόγοι, αφού η καθυστέρηση καταβολής των επιδικαζόμενων ποσών μπορεί να προκαλέσει σημαντική ζημία στα μέλη των εναγόντων, ήτοι στους δικαιούχους του συγγενικού δικαιώματος για το οποίο επιδικάζονται τα ανωτέρω ποσά ως εύλογη αμοιβή (άρθρα 907 και 908 παρ. 1 ΚΠολΔ). Τέλος, πρέπει να οριστεί το προκαταβλητέο παράβολο σε περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας από την εναγομένη (άρθρα 501, 502 παρ.1, 505 παρ.2 ΚΠολΔ) και να καταδικασθεί η τελευταία στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, λόγω της ήττας της (άρθρα 63B του Ν. 2121/1993 και 176, 189 παρ. 1 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ ερήμην της εναγομένης.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο για την άσκηση ερημοδικίας από την εναγομένη στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ, οριστικά, την ενιαία και εύλογη αμοιβή, που οφείλει να καταβάλει η εναγομένη στους ενάγοντες, για την εκ μέρους της δημόσια παρουσίαση έργων των μελών τους στο ξενοδοχείο της με τον διακριτικό τίτλο **ΚΑΤΑ ΤΟ** κατά το χρονικό διάστημα από 1-1-2016 έως 31-12-2023, στο συνολικό ποσό των πέντε χιλιάδων εκατόν τριάντα ενός ευρώ και ογδόντα λεπτών του ευρώ (5.131,80 ευρώ), πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., όπως αυτός θα ισχύει κατά τον χρόνο καταβολής της εν λόγω αμοιβής και έκδοσης των οικείων παραστατικών.

ΟΡΙΖΕΙ ότι η ως άνω προσδιορισθείσα ενιαία και εύλογη αμοιβή επιμερίζεται σε ποσοστό 50% υπέρ του πρώτου των εναγόντων και σε ποσοστό 50% υπέρ της δεύτερης των εναγόντων.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες, κατά την αναφερόμενη στην αμέσως προηγούμενη διάταξη αναλογία, το ποσό των πέντε χιλιάδων εκατόν τριάντα ενός ευρώ και ογδόντα λεπτών του ευρώ (5.131,80 ευρώ), νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αναφερόμενης στο σκεπτικό αίτησης ασφαλιστικών μέτρων και μέχρι την πλήρη εξόφληση, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., όπως αυτός θα ισχύει κατά τον χρόνο καταβολής της εν λόγω αμοιβής και έκδοσης των οικείων παραστατικών.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την απόφαση προσωρινά εκτελεστή ως προς την αμέσως προηγούμενη καταψηφιστική διάταξή της.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγομένη στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στην Κατερίνη, την **28-11-2025**.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ